Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)

14. marts 2013 *

»Moms — direktiv 2006/112/EF — artikel 213, 214 og 273 — registrering af momspligtige personer — afslag på at tildele momsregistreringsnummer med den begrundelse, at den afgiftspligtige ikke råder over materielle, tekniske og finansielle midler til at udøve den angivne økonomiske virksomhed — lovligt — bekæmpelse af skattesvig — proportionalitetsprincippet«

I sag C-527/11,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Augstākās tiesas Senāts (Letland) ved afgørelse af 12. oktober 2011, indgået til Domstolen den 18. oktober 2011, i sagen:

Valsts ieņēmumu dienests

mod

Ablessio SIA,

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

sammensat af dommerne A. Rosas, som fungerende formand for Anden Afdeling, U. Lõhmus (refererende dommer), A. Ó Caoimh, A. Arabadjiev og C.G. Fernlund,

generaladvokat: E. Sharpston

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

— Valsts ieņēmumu dienests ved T. Kravalis, som befuldmægtiget

— den lettiske regering ved I. Kalniņš og I. Ņesterova, som befuldmægtigede

— den estiske regering ved M. Linntam, som befuldmægtiget

— Europa-Kommissionen ved C. Soulay og E. Kalniņš, som befuldmægtigede,

* Processprog: lettisk.

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 213, 214 og 273 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT L 347, s. 1, og berigtigelse EUT 2007 L 335, s. 60).

2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en sag mellem Valsts ieņēmumu dienests (den lettiske skatteforvaltning, herefter »VID«) og Ablessio SIA (herefter »Ablessio«) vedrørende et afslag på at optage sidstnævnte i registret over personer, der er pligtige at svare merværdiafgift (herefter »moms«).

Retsforskrifter

Direktiv 2006/112

3 Begreberne »afgiftspligtig person« og »økonomisk virksomhed« defineres som følger i artikel 9, stk. 1, i direktiv 2006/112:

»Ved »afgiftspligtig person« forstås enhver, der selvstændigt og uanset stedet udøver økonomisk virksomhed uanset formålet med eller resultatet af den pågældende virksomhed.

Ved »økonomisk virksomhed« forstås alle former for virksomhed som producent, handlende eller tjenesteyder, herunder minedrift og landbrug, samt virksomhed inden for liberale og dermed sidestillede erhverv. Ved økonomisk virksomhed forstås navnlig udnyttelse af materielle eller immaterielle goder med henblik på opnåelse af indtægter af en vis varig karakter.«

4 Samme direktivs artikel 213, stk. 1, bestemmer:

»Enhver afgiftspligtig person skal anmelde påbegyndelse, ændring og ophør af sin virksomhed som afgiftspligtig.

Medlemsstaterne skal tillade og kan kræve, at anmeldelsen foretages elektronisk på betingelser, som de selv fastsætter.«

5 Direktivets artikel 214 bestemmer:

»1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at følgende personer kan identificeres med et individuelt registreringsnummer:

a) enhver afgiftspligtig person, bortset fra dem, der er omhandlet i artikel 9, stk. 2, som på medlemsstaternes respektive område foretager leveringer af varer eller ydelser, som giver den pågældende fradragsret, bortset fra leveringer af varer eller ydelser, for hvilke momsen udelukkende påhviler kunden eller modtageren i overensstemmelse med artikel 194-197 og artikel 199

b) enhver afgiftspligtig person eller ikke-afgiftspligtig juridisk person, som foretager erhvervelser af varer inden for Fællesskabet, der er momspligtige i henhold til artikel 2, stk. 1, litra b), eller som har benyttet den i artikel 3, stk. 3, fastsatte mulighed for at svare moms af sine erhvervelser inden for Fællesskabet

[...]

2. Medlemsstaterne kan undlade at registrere visse afgiftspligtige personer, der lejlighedsvis udfører transaktioner […]«

6 Artikel 273, stk. 1, i direktiv 2006/112 bestemmer:

»Medlemsstaterne kan fastsætte andre forpligtelser, som de skønner nødvendige for at sikre en korrekt opkrævning af momsen og for at undgå svig, forudsat at der sker ligebehandling af indenlandske transaktioner og transaktioner mellem medlemsstaterne foretaget af afgiftspligtige personer, og såfremt disse forpligtelser ikke i samhandelen mellem medlemsstaterne giver anledning til formaliteter ved grænsepassagen.«

Lettisk ret

7 Likums Par pievienotās vērtības nodokli (lov om merværdiafgift, *Latvijas Vēstnesis*, 1995, nr. 49) i den affattelse, som var gældende på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i hovedsagen (herefter »momsloven«), bestemmer følgende i artikel 3, stk. 1-1, andet afsnit:

»VID har beføjelse til at afvise at optage en person i registret over momspligtige, såfremt denne person:

1) ikke kan træffes på den angivne forretningsadresse eller på den opgivne bopæl, eller

2) efter anmodning fra VID ikke afgiver oplysninger eller afgiver urigtige oplysninger om vedkommendes materielle, tekniske eller finansielle kapacitet til at udøve den angivne økonomiske virksomhed.«

8 Samme lovs artikel 3, stk. 5, bestemmer:

»Hvis den samlede værdi af momspligtige salg af goder og tjenesteydelser foretaget af en fysisk eller juridisk person eller af en gruppe af disse personer eller deres repræsentant på grundlag af en kontakt eller en aftale ikke når op på eller overstiger 10 000 LVL i løbet af de 12 foregående måneder, har denne person, gruppe eller deres repræsentanter ret til ikke at være opført i det af VID førte register over afgiftspligtige personer. Denne bestemmelse finder ligeledes anvendelse på institutioner, som er finansieret via statsbudgettet. En person, som gør brug af denne ret, er forpligtet til at lade sig registrere i registret inden for 30 dage efter, at det nævnte beløb er nået eller oversteget.«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

9 Ablessio, der er et lettisk anpartsselskab, anmodede VID om at blive optaget i registret over momspligtige. Ved afgørelse af 15. november 2007, som siden efter en klage blev opretholdt ved afgørelse af 27. november 2007, afviste VID denne registrering under henvisning til, at selskabet ikke havde den fornødne materielle, tekniske og finansielle kapacitet til at udøve den angivne økonomiske virksomhed, dvs. levering af byggeydelser.

10 Det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at VID ved vedtagelsen af nævnte afgørelser om afslag lagde konstateringer til grund, hvorefter Ablessio indledningsvis ikke rådede over faste aktiver og ikke havde indgået nogen aftale om leje af sådanne aktiver. Der var endvidere indgået en aftale om leje af et erhvervslokale på kun fire m^2. Endelig var selskabet ikke optaget i registret over bygge- og anlægsvirksomheder og havde ikke udført reel virksomhed, siden det blev oprettet, ligesom den eneste ansatte i virksomheden, som tilsyneladende ikke var lønnet, var selskabets bestyrelsesformand.

11 Ablessio har anlagt sag med påstand om annullation af nævnte afgørelser om afslag på optagelse i registret over momspligtige personer ved Administratīvā rajona tiesa (den lokale forvaltningsret), som gav selskabet medhold ved afgørelse af 20. oktober 2009 og pålagde VID at optage Ablessio i registret. Denne ret fandt, at Ablessio havde givet VID oplysninger vedrørende selskabets kapacitet til at udøve den angivne økonomiske virksomhed, og at rigtigheden af disse oplysninger ikke var blevet bestridt. Ifølge denne ret var de betingelser, som er fastsat i loven, og som giver VID ret til at nægte at optage en erhvervsdrivende i registret, derfor ikke opfyldt.

12 Administratīvā apgabaltiesa (den regionale forvaltningsdomstol), som traf afgørelse i appelsagen iværksat af VID, stadfæstede ved dom af 13. december 2010 afgørelsen truffet af retten i første instans, idet den ligeledes fandt, at momsloven ikke indrømmer en mulighed for, at VID kan vurdere, om en person, der ønsker at blive optaget i registret over momspligtige, har kapacitet til at udøve en økonomisk virksomhed. I denne forbindelse er det uden betydning, at denne person allerede har anmodet om og opnået optagelse i registret med flere virksomheder, som umiddelbart efter optagelsen er blevet overdraget til andre personer, som ikke rådede over tilstrækkelige indtægter til at fremskaffe selskabskapitalen, eftersom momsloven ikke foreskriver, at sådanne omstændigheder udgør en begrundelse for at afvise at optage en person i registret. Med henblik på at forebygge enhver potentielt ulovlig handling begået af den afgiftspligtige i forbindelse med betalingen af moms foreskriver den lovgivningsmæssige procedure, at VID har en forpligtelse til at kontrollere den afgiftspligtige, og såfremt der herved konstateres overtrædelser af de nationale bestemmelser, påhviler det VID at beregne en supplerende afgift samt bøde.

13 VID har iværksat kassationsanke for den forelæggende ret til prøvelse af Administratīvā apgabaltiesas dom og har herved gjort gældende, at Administratīvā apgabaltiesa har begået en fejl ved fortolkningen af momslovens artikel 3, stk. 1-1, andet afsnit. Ifølge VID pålægger denne bestemmelse nemlig VID en forpligtelse til at efterprøve, om en person har kapacitet til at udøve den angivne økonomiske virksomhed.

14 Under henvisning til dom af 21. oktober 2010, Nidera Handelscompagnie (sag C-385/09, Sml. I, s. 10385), har den forelæggende ret rejst tvivl om fortolkningen af bl.a. artikel 213, 214 og 273 i direktiv 2006/112.

15 Under disse omstændigheder har Augstākās tiesas Senāts besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal [direktiv 2006/112] fortolkes således, at det er til hinder for, at den kompetente myndighed kan afvise at tildele det individuelle registreringsnummer, hvorved den afgiftspligtige kan identificeres, under henvisning til at indehaveren af andelene i det afgiftspligtige selskab flere gange tidligere har fået tildelt det individuelle nummer for andre selskaber, der ikke har udført en reel økonomisk virksomhed, og at indehaveren overførte disse andele til andre personer umiddelbart efter, at det individuelle registreringsnummer var blevet tildelt?

2) Skal direktivets artikel 214, sammenholdt med artikel 273, fortolkes således, at skatteforvaltningen, før den tildeler det individuelle registreringsnummer, har adgang til at sikre sig, at den afgiftspligtige har kapacitet til at udøve den aktivitet, der ligger til grund for opkrævning af afgiften, for så vidt som hensigten hermed er at sikre en korrekt opkrævning af momsen og at undgå svig?«

Om de præjudicielle spørgsmål

16 Med spørgsmålene, som behandles samlet, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 213, 214 og 273 i direktiv 2006/112 skal fortolkes således, at de er til hinder for, at skattemyndigheden i en medlemsstat med henblik på at sikre en korrekt opkrævning af moms og undgå svig afslår at tildele et momsregistreringsnummer til et selskab alene med den begrundelse, at selskabet ifølge skattemyndigheden ikke råder over materielle, tekniske og finansielle midler til at udøve den angivne økonomiske virksomhed, og at ejeren af dette selskabs kapitalandele allerede i flere tilfælde har fået tildelt et sådant registreringsnummer til selskaber, som aldrig reelt har udøvet økonomisk virksomhed, og hvis kapitalandele er blevet overdraget kort tid efter tildelingen af nævnte registreringsnummer.

17 Det bemærkes, at enhver afgiftspligtig person i overensstemmelse med artikel 213, stk. 1, første afsnit, i direktiv 2006/112 skal anmelde påbegyndelse, ændring og ophør af sin virksomhed som afgiftspligtig. Samme direktivs artikel 214, stk. 1, forpligter medlemsstaterne til at træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at afgiftspligtige personer kan identificeres med et individuelt registreringsnummer.

18 Hovedformålet med den registering af afgiftspligtige, som er fastsat i artikel 214 i direktiv 2006/112, er at sikre, at momssystemet skal kunne fungere korrekt (jf. i denne retning dom af 22.12.2010, sag C-438/09, Dankowski, Sml. I, s. 14009, præmis 33).

19 I denne forbindelse har Domstolen allerede fastslået, at tildelingen af et momsregistreringsnummer beviser den afgiftspligtige persons afgiftsmæssige status med henblik på anvendelsen af momsen og forenkler kontrollen af de afgiftspligtige med hensyn til den korrekte opkrævning af afgiften. Inden for rammerne af momsovergangsordningen for samhandelen inden for Den Europæiske Union har identifikationen af en momspligtig person ved individuelle registreringsnumre også til formål at lette fastlæggelsen af den medlemsstat, hvor det endelige forbrug af de leverede varer finder sted (jf. i denne retning dom af 6.9.2012, sag C-273/11, Mecsek-Gabona, præmis 57 og 60, og af 27.9.2012, sag C-587/10, VSTR, præmis 51).

20 Momsregistreringsnummeret udgør endvidere et vigtigt bevismiddel for foretagne transaktioner. Direktiv 2006/112 pålægger nemlig i flere bestemmelser vedrørende bl.a. fakturaer, angivelser og oversigter et krav om, at registreringsnummeret for den afgiftspligtige eller for aftageren af varer eller tjenesteydelser obligatorisk skal fremgå af disse dokumenter.

21 Det er på baggrund af disse betragtninger, at den forelæggende rets spørgsmål skal besvares.

22 Det bemærkes, at selv om artikel 214 i direktiv 2006/112 opregner de personkategorier, som skal kunne identificeres ved et registreringsnummer, fastsætter bestemmelsen ikke de betingelser, som tildelingen af momsregistreringsnummeret kan undergives. Det følger således af ordlyden af denne artikel og direktivets artikel 213, at medlemsstaterne har en vis skønsmargen, når de vedtager de foranstaltninger, der skal sikre registreringen af afgiftspligtige med henblik på moms.

23 Denne skønsmargen er imidlertid ikke ubegrænset. Såfremt det er muligt for en medlemsstat at afvise at tildele en afgiftspligtig et individuelt registreringsnummer, må denne mulighed således ikke benyttes uden en gyldig grund.

24 Det fremgår desuden af begrebet »afgiftspligtig person« som defineret i artikel 9, stk. 1, i direktiv 2006/112, at der herved forstås enhver, der selvstændigt og uanset stedet udøver økonomisk virksomhed uanset formålet med eller resultatet af den pågældende virksomhed.

25 I overensstemmelse med Domstolens praksis skal nævnte begreb fortolkes vidt. Enhver person, hvis hensigt – der bestyrkes af objektive forhold – er at påbegynde en selvstændig økonomisk virksomhed, og som afholder de første investeringsomkostninger med henblik herpå, skal betragtes som en afgiftspligtig person (jf. i denne retning dom af 8.6.2000, sag C-400/98, Breitsohl, Sml. I, s. 4321, præmis 34, og af 1.3.2012, sag C-280/10, Polski Trawertyn, præmis 30).

26 Det følger af såvel denne retspraksis som ordlyden af artikel 213, stk. 1, i direktiv 2006/112, at det ikke kun er personer, som allerede udøver en økonomisk virksomhed, der anses for afgiftspligtige personer, som kan anmode om tildeling af et momsregistreringsnummer, men også de personer, som har til hensigt at påbegynde en sådan virksomhed, og som afholder de første investeringsomkostninger med henblik herpå. Disse personer kan således på dette indledende stadium af deres økonomiske virksomhed være ude af stand til at bevise, at de allerede råder over de materielle, tekniske og finansielle midler til at udøve en sådan virksomhed.

27 Direktiv 2006/112, herunder bl.a. dets artikel 213 og 214, er følgelig til hinder for, at skattemyndigheden i en medlemsstat afslår at tildele et momsregistreringsnummer til en ansøger alene med den begrundelse, at ansøgeren ikke er i stand til at påvise, at den pågældende råder over materielle, tekniske og finansielle midler til at udøve den økonomiske virksomhed, der angives ved indgivelsen af den pågældendes anmodning om optagelse i registret over afgiftspligtige personer.

28 Ifølge Domstolens faste praksis har medlemsstaterne imidlertid en legitim interesse i at træffe passende foranstaltninger til at beskytte deres finansielle interesser, og bekæmpelsen af svig, afgiftsunddragelse og eventuelt misbrug er et formål, som anerkendes i og fremmes ved direktiv 2006/112 (jf. bl.a. dom af 21.2.2006, sag C-255/02, Halifax m.fl., Sml. I, s. 1609, præmis 71, af 7.12.2010, sag C-285/09, R., Sml. I, s. 12605, præmis 36, og af 18.10.2012, sag C-525/11, Mednis, præmis 31).

29 Medlemsstaterne har i øvrigt en forpligtelse til at sikre rigtigheden af de oplysninger, der optages i registret, med henblik på at sikre, at momssystemet fungerer korrekt. Det påhviler således den kompetente nationale myndighed at kontrollere ansøgerens egenskab af afgiftspligtig person, før den tildeler den pågældende et momsregistreringsnummer (jf. Mecsek-Gabona-dommen, præmis 63).

30 Medlemsstaterne kan derfor i overensstemmelse med artikel 273, stk. 1, i direktiv 2006/112 lovligt fastsætte foranstaltninger, der er egnede til at forhindre misbrug af registreringsnumrene, navnlig udført af selskaber, hvis virksomhed – og dermed deres egenskab af afgiftspligtig – er rent fiktiv. Disse foranstaltninger må dog ikke gå ud over, hvad der er nødvendigt for at sikre en korrekt opkrævning af afgiften og undgå svig, og de må ikke systematisk anfægte retten til momsfradrag og dermed denne afgifts neutralitet (jf. i denne retning dom af 27.9.2007, sag C-146/05, Collée, Sml. I, s. 7861, præmis 26, samt Nidera Handelscompagnie-dommen, præmis 49, Dankowski-dommen, præmis 37, og VSTR-dommen, præmis 44).

31 I denne forbindelse bemærkes, at kontrolforanstaltninger som dem, der er fastsat i momsloven, ikke kan begrænse den afgiftspligtiges ret til at fradrage den moms, der skyldes eller er betalt i forbindelse med investeringsomkostninger, der er afholdt til brug for transaktioner, som den pågældende har til hensigt at gennemføre, og som giver ret til fradrag.

32 Det bemærkes, at registreringen som omhandlet i artikel 214 i direktiv 2006/112 og de forpligtelser, der er fastsat i direktivets artikel 213, ifølge Domstolens faste praksis således kun udgør formelle krav med henblik på kontrol, som ikke kan anfægte retten til bl.a. momsfradrag og momsfritagelse i forbindelse med leveringer inden for Unionen, såfremt de materielle betingelser, som ligger til grund for denne ret, er opfyldt (jf. i denne retning Nidera Handelscompagnie-dommen, præmis 50, og dom af 19.7.2012, sag C-263/11, Rēdlihs, præmis 48, samt Mecsek-Gabona-dommmen, præmis 60).

33 Det følger af denne retspraksis, at optagelsen af en afgiftspligtig person i registret over momspligtige er et formelt krav, således at en afgiftspligtig ikke kan hindres i at udøve sin fradragsret med den begrundelse, at han ikke er blevet momsregistreret, inden han anvendte de varer, som er blevet erhvervet inden for rammerne af hans afgiftspligtige virksomhed (jf. i denne retning Nidera Handelscompagnie-dommen, præmis 51, og Dankowski-dommen, præmis 33, 34 og 36). Heraf følger, at et afslag på at tildele et momsregistreringsnummer i princippet ikke kan have betydning for den afgiftspligtiges ret til at fradrage udgående moms, såfremt de materielle betingelser, som ligger til grund for denne ret, er opfyldt.

34 For at et afslag på at tildele en afgiftspligtig et individuelt registreringsnummer kan anses for at stå i et rimeligt forhold til formålet om at forebygge svig, skal det hvile på alvorlige indicier, hvorefter det objektivt må anses for sandsynligt, at det momsregistreringsnummer, som tildeles denne afgiftspligtige, vil blive anvendt svigagtigt. En sådan afgørelse skal være baseret på en helhedsvurdering af alle omstændigheder i det foreliggende tilfælde og på beviser, som er blevet indsamlet inden for rammerne af kontrollen af de oplysninger, som den omhandlede virksomhed har indgivet.

35 Det tilkommer den forelæggende ret, som er enekompetent til såvel at fortolke den nationale ret som at fastslå og vurdere de faktiske omstændigheder i tvisten i hovedsagen, herunder hvorledes denne ret anvendes af skattemyndigheden (Mednis-dommen, præmis 33 og den deri nævnte retspraksis), at vurdere, om de nationale foranstaltninger er forenelige med EU-retten, herunder navnlig med proportionalitetsprincippet. Domstolen har alene kompetence til at forsyne den forelæggende ret med fortolkningsbidrag, således at den selv kan vurdere spørgsmålet om forenelighed (jf. i denne retning dom af 30.11.1995, sag C-55/94, Gebhard, Sml. I, s. 4165, præmis 19, og af 29.7.2010, sag C-188/09, Profaktor Kulesza, Frankowski, Jóźwiak, Orłowski, Sml. I, s. 7639, præmis 30).

36 For så vidt angår omstændighederne i hovedsagen bemærkes, at den omstændighed, at en afgiftspligtig ikke råder over materielle, tekniske og finansielle midler til at udøve den angivne økonomiske virksomhed ikke i sig selv er tilstrækkelig til at påvise, at det er sandsynligt, at den afgiftspligtige har til hensigt at begå skattesvig. Det kan imidlertid ikke udelukkes, at omstændigheder af denne art, som underbygges af andre objektive elementer, der giver anledning til en mistanke om, at den afgiftspligtige har svigagtige intentioner, kan udgøre indicier, som skal tages i betragtning ved helhedsvurderingen af risikoen for svig.

37 Direktiv 2006/112 fastsætter endvidere ingen begrænsninger for, hvor mange anmodninger om tildeling af individuelle momsregistreringsnumre den samme person må indgive på vegne af forskellige juridiske personer. Direktivet gør det heller ikke muligt at fastslå, at overdragelsen af kontrollen til disse juridiske personer efter momsregistreringen af sidstnævnte udgør en ulovlig handling. Sådanne omstændigheder kan dog ligeledes tages i betragtning ved helhedsvurderingen af risikoen for svig.

38 Det påhviler den forelæggende ret at undersøge, om den nationale skattemyndighed, henset til samtlige omstændigheder i det foreliggende tilfælde, i tilstrækkelig grad har godtgjort, at der foreligger alvorlige indicier, hvorefter Ablessios anmodning om optagelse i registret over momspligtige må anses for at give anledning til en risiko for misbrug af registreringsnummeret eller til anden momssvig.

39 Henset til samtlige ovenstående betragtninger, skal de forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 213, 214 og 273 i direktiv 2006/112 skal fortolkes således, at de er til hinder for, at skattemyndigheden i en medlemsstat afslår at tildele et momsregistreringsnummer til et selskab alene med den begrundelse, at selskabet ifølge denne myndighed ikke råder over materielle, tekniske og finansielle midler til at udøve den angivne økonomiske virksomhed, og at ejeren af dette selskabs kapitalandele allerede i flere tilfælde har fået tildelt et sådant registreringsnummer til selskaber, som aldrig reelt har udøvet økonomisk virksomhed, og hvis kapitalandele er blevet overdraget kort tid efter tildelingen af nævnte registreringsnummer, medmindre den omhandlede skattemyndighed har godtgjort, at der på baggrund af objektive elementer foreligger alvorlige indicier, som giver anledning til en mistanke om, at det

tildelte momsregistreringsnummer vil blive anvendt svigagtigt. Det tilkommer den forelæggende ret at vurdere, om skattemyndigheden har fremlagt alvorlige indicier, som tyder på, at der foreligger en risiko for svig i hovedsagen.

Sagens omkostninger

40 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Anden Afdeling) for ret:

Artikel 213, 214 og 273 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem skal fortolkes således, at de er til hinder for, at skattemyndigheden i en medlemsstat afslår at tildele et merværdiafgiftsregistreringsnummer til et selskab alene med den begrundelse, at selskabet ifølge denne myndighed ikke råder over materielle, tekniske og finansielle midler til at udøve den angivne økonomiske virksomhed, og at ejeren af dette selskabs kapitalandele allerede i flere tilfælde har fået tildelt et sådant registreringsnummer til selskaber, som aldrig reelt har udøvet økonomisk virksomhed, og hvis kapitalandele er blevet overdraget kort tid efter tildelingen af nævnte registreringsnummer, medmindre den omhandlede skattemyndighed har godtgjort, at der på baggrund af objektive elementer foreligger alvorlige indicier, som giver anledning til en mistanke om, at det tildelte merværdiafgiftsregistreringsnummer vil blive anvendt svigagtigt. Det tilkommer den forelæggende ret at vurdere, om skattemyndigheden har fremlagt alvorlige indicier, som tyder på, at der foreligger en risiko for svig i hovedsagen.

Underskrifter